

תקות מנחם

גליון מס'
265

יו"ל לקראת שבת פרשת לך-לך
הי' תהי' שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר טהרה – ב'

מחזור - ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה - כ"ח (גימטריא "יח"י")

בעז"ה יום ה' פרשת נח כ"ט תשרי ער"ח חשון

הי' תהי' שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

המשך סיום הלכות טומאת צרעת (ב') והתחלת הלכות מטמאי משכב ומושב

הצרעת – עונש על לשון הרע

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 264) הקשר של הלכות **טומאת צרעת** לפרשת **בראשית**, שהרי התחילו את הלי טומאת צרעת **בשבת פרשת בראשית**, ואמנם את רוב ההלכות למדו וסיימו בשבוע דפרשת **נח**, ואפשר לומר הקשר, לשתי הפרשיות;

נכתב בגליון הקודם, שהעונש של צרעת, הוא על דיבור לשון הרע, כמ"ש הרמב"ם באריכות בסוף הלכות טומאת צרעת¹, שלומדים זאת מסמיכות דין התורה בשמירת הצרעת למעשה מרים, בפרשת כי תצא, ומובא ברש"י שם על הפסוקים²: "השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות וגו'": זכור את אשר עשה ה'יא למרים וגו'", ואומר ע"ז רש"י: "אם באת להיזהר שלא תלקה בצרעת, אל תספר **לשון הרע**, זכור העשוי למרים, שדיברה באחיה ולקחתה בנגעים".

ובפרשת בראשית כתוב על הנחש שהי' הראשון שדיבר לשון הרע על הבורא, שאמר שמה שהי' ציוה לא לאכול מעץ הדעת: "כי יודע אלוקים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע"³ והוא לקה בצרעת, כמ"ש בב"ר שהי' קללו "ארוך אתה" שרומז לנאמר "צרעת ממארת", והכתמים שעל עור הנחש הם כצרעת.

חס סיפר לשון הרע

ב. אך אמנם את רוב הלכות טומאת צרעת למדו ומסיימים בפרשת **נח**, וגם בפרשה זו אנו רואים ענין של לשון הרע, מה שנאמר אצל נח וחם: "ויתגל בתוך אהלה: וירא חם אבי כנען את ערות אביו, ויגד לשני אחיו בחוץ"⁴, היינו שסיפר דבר של ביזיון על אביו, וכל דבר של ביזיון הוא בגדר לשון הרע, והוא נענש ונתקלל לדורותיו.

והרבי מביא על זה בשיחה בלקו"ש על פרשת נח⁵ ע"כ

¹ הלי טומאת צרעת פט"ז, הי"י.

² תצא כד, ח-ט.

³ בראשית ג, ה.

⁴ נח ט, כא-כב.

⁵ לקו"ש ח"י, שיחת פרשת נח ב'.

שהבעש"ט אומר שכל דבר חסון שיהודי רואה בזולת הוא כמו "מראה", שזהו סימן שיש בו את החיסרון, ושואל אד"ש מנין שהדבר מוכיח שמשמים מראים לו שיש בו את אותו החיסרון, אולי מראים לו זאת כדי שיקיים מצות "הוכח תוכיח", ויתקן את הזולת כמו שרואים זאת אצל הרבה צדיקים שהוכיחו אנשים על חסרונותיהם?

ואומר אד"ש שהמענה הוא: שתלוי איך מקבל ומגיב הרואה את החסרון, אם זה גורם לו ומעוררו להוכיח הזולת ולתקנו, הרי"ז מראה שזו המטרה שהראו לו מלמעלה כדי לתקן הזולת, אבל אם זה גורם שרואה **החסרון** ורוצה לדבר על זאת ולפרסם לאחרים, זו הוכחה שרואה **החסרון** שבדבר כדי שיתבונן בעצמו ויראה שגם בו יש אותם החסרונות.

ועפ"ז, אומר אד"ש, מובן למה התורה בפסוק הבא מדגישה וכופלת המילים "וילכו אחורנית, ופניהם אחורנית, וערות אביהם לא ראו"⁶ כי הרי אם הולכים ופניהם אחורנית ממילא ערות אביהם לא ראו ובפסוק כתוב: "ויקה שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם, וילכו אחורנית ויכסו את ערות אביהם, ופניהם אחורנית וערות אביהם לא ראו" הרי מילים אלו כפולות ומיותרות!?

אלא שבזה התורה רוצה להדגיש שלא ראו את ה"ערוה" שבדבר, ז.א. שלא שמו לב לחיסרון, אלא למה שיכולים לתקן בזה.

ובשיחה זו מקשר אד"ש עם הדין במשנה בנגעים ובטומאת צרעת ע"י הכהן: "כל הנגעים אדם רואה, חוץ מנגעי עצמו" היינו שעל עצמו אינו רואה החסרונות כי הוא נוגע בדבר, ו"על כל פשעים תכסה אהבה". ולכן מראים לו החיסרון אצל אחר כדי שילמד גם שמצבו דומה ויתקנו.

וזהו הפירוש השני שמביא אד"ש במשנה זו "כל הנגעים אדם רואה **חוץ**" היינו שהנגעים שרואה אדם אצל אחרים – "**חוץ**": "**מנגעי עצמו**" – בגלל שלו עצמו יש את אותן החסרונות. ואת הביאור במשנה זו בענין הנגעים והצרעת מקשר אד"ש עם פסוק וסיפור זה בפרשת נח.

⁶ פס' כ"ג.

ג. [ואולי אפשר לומר שכמו שהעונש על דיבור לשון הרע, הוא צרעת, כמו שאומרים חז"ל בגמרא ובמדרשים מצורע – מוציא שם רע, וגם אומרים המדרשים על פרשת בראשית שא' מעונשי הנחש על שדיבר לה"ר על הבורא שנצטרע, היינו הכתמים שקיבל על עורו, בדרך אפשר ו"צחות" עדי"ז גם חם קיבל "כתם גדול" על עורו שנתקלל שצאצאיו לדורותם הם **שחורים** ומכוערים, כלשון רש"י עה"פ בפרשתנו לך-לך⁷: "הנה נא ידעת כי אשה יפה מראה את"י"...ועכשיו אנו באים בין אנשים שחורים ומכוערים, אחיהם של כושים"]

צרעת – כתמי עור חיצוניים

ד. ואולי אפשר לבאר הסיבה שהעונש על לה"ר הוא דווקא **צרעת**;

הגמ' בערכין בסוגיא של לה"ר אומרת, שהחיסרון של הנחש ושל דוברי לה"ר הוא גדול בזה שאין לו מזה שום תועלת אלא הנאתו היא שיש בו כ"כ רע ונהנה בפרסום החסרונות של הזולת למרות שלעצמו לא יהיה מזה שום תועלת. וז"ל הגמ' שם: "ואמר ריש לקיש מאי דכתיב⁸: 'אם ישוך הנחש בלא לחש, ואין יתרון לבעל הלשון', לעתיד לבוא מתקבצות כל החיות ובאות אצל הנחש ואומרות, ארי דורס ואוכל זאב טורף ואוכל, אתה מה הנאה יש לך (כנראה בנשיכה ובשפיכת הארס)? אומר להם "וכי מה יתרון לבעל הלשון", ז.א. שנשיכת הנחש היא כמו המדבר לה"ר שאין לו מזה יתרון ותועלת.

ז.א. שהמדבר לה"ר; מציאות הרע שבו, שנהנה להוציא ולפרסם את החסרון והבזיון של הזולת למרות שאין לו מזה תועלת, וכן שבצרעת עצמה אין בה חולי וכאבים, אלא החסרון שבה שהעור שנצטרע מבזה את בעליו, שזה בא כעונש על שהמספר לה"ר מבזה את הזולת ע"י שמוציא החוצה ומדבר ומפרסם את חסרונותיו, ועי"כ פוגע בו שמבזהו, וזהו גם ענין הצרעת שהכתמים יוצאים מגופו ע"י הדם שבו.

ומתאים למבואר בחסידות ובשיחות אד"ש שע"י שאדם מדבר לשון הרע עי"כ לא רק מגלה ומפרסם החסרונות של הזולת אלא גם מוציא אותם מן הכח אל הפועל; שגם החסרונות העדינים והנסתרים שהיו חבויים בו בהעלם, ע"י הדיבור בהם הוא מגלה אותם ומביאם לידי פועל וממשות, שזהו מעין הצרעת שמתגלה על עורו.

שכ"ז מראה את הכח שיש בדיבור של האדם להוציא הדברים והמידות החבויים מההעלם אל הגילוי, ומרובה מדה טובה הרבה מונים; ענין זה מראה את החשיבות של דיבור **בשבח** חבירו שמוציא את המעלות החבויות מההעלם אל הגילוי והפועל, שענין זה מוסבר ב"היום יום", שזהו הביאור בדברי הגמ' במסכת גיטין על רבי שאמר לתלמידיו: "שנו מדותי", וכפירוש רש"י: "ספרו בשבחי", שמוסבר שם בהיום יום שע"י עצם הדיבור וההזכרה של המעלות מעוררים אותם ומגלים שיצאו יותר לפועל ויגדלו.

וענין זה מתבטא בזה שהמדבר לה"ר מצטרע עורו, שיוצאים בו הכתמים הנעלמים.

ואולי זהו גם הרמז במ"ש אצל חם: "ויספר לשני אחיו **בחוף**", שמודגש ענין ב"חוף"; היינו שהמדבר לה"ר שנמצא **בחוף** הוא משפיע על אנשים **שבחוף** לקבל את הלה"ר [כי אם הם לא מקבלים, הם לא עוברים על איסור לשון הרע], ועי"כ מוציא **לחוף** ולגילוי החסרונות של מי שדיברו עליו, ומוציא **לחוף** (לחיצוניות - בחוף) את כתמי הצרעת.

⁷ לך יב,יא.
⁸ קהלת.

"תקות חוט השני" – על סיום הל' טומאת צרעת (ב')

- סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך**
- א. הנחש נצטרע על שדיבר לשה"ר.
 - ב. חם סיפר לשה"ר בחוף.
 - ג. צאצאיו של חם שחורים בעורם.
 - ד. צרעת – הוצאת כתמי עור, ולשה"ר הוצאת וגילוי החסרונות.

* * *

בעז"ה יום ג' פרשת לך לך ד' חשון

הי' תהי' שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות מטמאי משכב ומושב והתחלת הלכות שאר אבות הטומאה

טומאת משכב ומושב – זנות ארץ מצרים

א. את הלכות מטמאי משכב ומושב התחילו בשבוע דפרשת נח והמתברך מש"פ **בראשית** ומסיימים בשבוע דפרשת **לך לך** ואפשר למצוא קשר בין הלכות אלו לפרשיות אלו;

ענין **המטמאי משכב ומושב** אפשר לפרש לא רק על טומאה הלכתית אלא גם ברוחניות – במובן הרוחני, כפי שביארנו במחזורים הקודמים, ונדפס בספרינו **"תקות מנחם"** ח"א וח"ב;

משכב – מורה על השכיבה הטמאה – וענין הזנות.

ומושב – מורה על הגלות ומצרים כמש"נ: **"ומושב בני ישראל** אשר ישבו בארץ מצרים".

ושני עניינים אלו קשורים לפרשת לך לך, **מטמאי משכב**; ענין הזנות, ובפרשתנו מדובר בתחילתה איך שבארץ מצרים היו **"שטופים בזימה"**, ולכן מיד – "כאשר הקריב לבוא מצרימה"¹⁰ הי' צריך לחשוש שיקחו את אשתו שרה, ועד כדי חשש שפיכות דמים "והרגו אותי ואותך יחיו"¹¹, וכן הי' בפועל, מיד "כבוא אברם מצרימה"¹² "ותוקח האשה בית פרעה"¹³

ואמנם כבר בדור המבול היו מושחתים בזנות כנאמר בפרשת **נח**: **"כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ"**¹⁴, שהכוונה היא על ענייני עריות וזנות (ואפילו אצל בהמות וחיות כדברי רש"י מהגמ'¹⁵ ומהמדרשים¹⁶, (שנזקקו לשאינן מינו), והתחילו הלכות אלו בערב שבת פ' נח; אבל בפרשת נח לא כתוב מפורש שההשחתה היתה בענייני עריות (ואדרבה מפורש כתוב שהי' **חמס**), אבל בפרשת לך לך בקשר למצרים התורה מיד בהתחלה אומרת שהגריעות שלהם היתה בענין העריות והזנות והיפך הצניעות.

וגם הענין של **טומאת המושב** שכנ"ל קשור ל"מושב בני ישראל בארץ מצרים" שמורה על גלות מצרים ששם היתה הטומאה הירודה ובפרט בענייני הזנות וענייני העריות, [וי"ל שהדיוק הוא

⁹ יהושע ב, חי. וענין ברש"י שפירוש **"תקות"** – מלשון **"קו וחבל"** (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרת חיבורנו **"תקות מנחם"** – להראות בעז"ה את **הקו** וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (וענין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁰ לך לך יב,יא.
¹¹ פסי יב.
¹² פסי יד.
¹³ פסי טו.
¹⁴ נח ו,יב.
¹⁵ סנהדרין קח,א.
¹⁶ תנחומא נח י"ב. ב"ר פכ"ח,ח.

בעז"ה יום ב' פרשת וירא חשוון

הי' תהי' שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות שאר אבות הטומאות והתחלת הלכות טומאת אוכלין

אברהם לחם בעבודה זרה

א. התחילו ההלכות בפרשת **לך-לך** ומסיימים בפרשת **וירא**, וי"ל הקשר לשתי הפרשיות;

המצוה האחרונה בהלכות שאר אבות הטומאות²³ המנויה במצוות שבכותרת שלפני ההלכות: "ועבודה זרה מטמאה כשרץ, וטומאתה מדברי סופרים", והמלחמה נגד האמונה בעבודה זרה והאלילים, התחילה מאברהם אבינו, עפ"י מה שנאמר בפרשת **לך לך**; ובפרשת **וירא**.

וכך כותב הרמב"ם בתחילת הלכות עבודת כוכבים וחוקותיהם²⁴: "כיון שהכיר וידע (אברהם אבינו את ה'), התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים, ולערוך דין עמהם, ולומר שאין זו דרך האמת שאתם הולכים בה, ושיבדו הצלמים, והתחיל להודיע לעם שאין ראוי לעבוד אלא לא-לוה העולם, ולו ראוי להשתחוות ולהקריב ולנסך, כדי שיכירוהו כל הברואים הבאים, וראוי **לאבד ולשבר** כל הצורות, כדי שלא יטעו בהם כל העם, כמו אלו שהם מדמים שאין שם א-לוה אלא אלו, כיון שגבר עליהם בראיותיו, ביקש המלך להרגו ונעשה לו נס ויצא לחרון והתחיל לעמוד **ולקרוא בקול גדול** לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד. והי' **מהלך וקורא** [ובפרשת **לך לך** נאמר: "ויסע אברהם הלך ונסוע הנגבה, וכן: "וילך למסעיו"²⁵ ועוד פסוקים בפרשה בקשר למסעותיו של אברהם] ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען, והוא קורא, שנאמר ויקרא שם בשם ה' אל עולם,²⁶ וכיוון שהיו העם מתקבצים אליו ושואלים לו על דבריו, הי' מודיע לכל א' וא' כפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת, עד שנתקבצו אליו **אלפים ורבבות**, והם אנשי בית אברהם, ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחיבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וכי"ל הרמב"ם על פעולות אברהם.

ועל מסעותיו של אברהם ופעולותיו להשפיע על הרבים וללמדם האמונה בה', ועזיבת העבודה זרה, כתוב כמה פעמים גם בפרשת **לך לך** (כני"ל) וגם בפרשת **וירא**, ופסוק זה שמובא ברמב"ם "ויקרא שם אברהם בשם ה' אל עולם", כתוב בפרשת וירא [ואמנם כך גם כתוב בפרשת לך, אבל לא כתוב המילים "א-ל עולם", וחז"ל לומדים מזה שהא-ל מאוחד עם העולם כמאמחז"ל: "א-ל העולם לא נאמר אלא "א-ל עולם". [ועל תחילת הפסוק "ויטע אשל וגו'" והמרומו בזה, נכתוב בעז"ה בגליון הבא].

וחז"ל אומרים בגמ' סוטה²⁷ עה"פ: "אל תקרי ויקרא אלא ויקריא, מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושבי".

וכן נאמר בתחילת הפרשה²⁸: "ואת הנפש אשר עשו בחרן" ואומר רש"י (מהגמ'²⁹ ומהמדרשים³⁰): "שהכניס תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים ושרי מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו, ולכך כתיב 'אשר עשו'".

במילים "ומושב אשר ישבו" – שבגלות היו בבחינת **ישיבה וקביעות** גם בתוכם ולא רק בדרך ארעי, ולכן נפגעו מהטומאה הרוחנית] וענין "מושב בני ישראל אשר ישבו בארץ מצרים" התחיל מפרשת לך לך ששם נאמרה לאברהם בברית בין הבתרים הגזירה "ידוע תדע כי גר יהי זרעך בארץ לא להם, ועבדום וענו אותם **ארבע מאות שנה**"¹⁷ ובפרשת בא נאמר¹⁸: "ומושב בני ישראל אשר ישבו בארץ מצרים (שלושים שנה) **וארבע מאות שנה**".

זיבה – מריבוי התאווה והזנות

ב. וענין זה מתאים גם להלכה הראשונה של מטמאי משכב ומושב, טומאת הזב, שענין הזיבה אצל האיש בא מריבוי התאווה והזנות, כמו שאומרים מפרשי טעמי המצוות (ספר החינוך וכו') שזו הסיבה לטומאת הזיבה, וכל זה הגיע בסיבת גלות מצרים "ערוות הארץ".

דם נידה ולידה – מקללת עץ הדעת

ג. וגם רואים הקשר לפרשת **בראשית**, ושאר ההלכות כאן; כי הרי דם האשה, של הזבה והנדה והיולדת, (הכתובים בהמשך ההלכה הראשונה ובהלכות ובפרקים הבאים), בא בגלל חטא עץ הדעת והקללה אחריי": "הרבה ארבה **עצבונך** והרויך **בעצב** תלדי בנים"¹⁹ ואומרים חז"ל שכאן נתקללה האשה בעשר קללות, שביניהם דם הנידה והלידה.

שרה פירסה נידה

ד. ומסיימים את הלכות מטמאי משכב ומושב בשבוע, דשבת פרשת לך לך, ובמנחה מתחילים לקרוא את פרשת **וירא** עד שני, ושם כתוב לראשונה על ענין ודין טומאה הכתובה בהלכות אלו – טומאת הנידה; שעל הפסוק בתחילת הפרשה²⁰: "ויקח חמאה וחלב וגו'" אומר רש"י (מהגמ'²¹ ומהמדרשים²²): "ולחם לא הביא, לפי שפירסה שרה נידה, שחזר לה אורח כנשים אותו היום, ונטמאה העיסה".

וכאן רואים דבר נפלא, שבזמן שלומדים בהלכה בהרמב"ם ע"ד טומאת הנידה קורין בתורה ולומדים עד"ז במנחה דשבת, טומאת נידה בפועל [ובעז"ה בגליון הבא נכתוב ע"ד הקשר להלכות טומאת אוכלין].

"תקות חוט השני" – על סיום הלכות מטמאי משכב ומושב⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. מטמאי משכב – זנות, והזיבה בגלל ריבוי תאוות העריות והזנות.
- ב. בארץ מצרים שטופים בזימה, ובפרשת לך לך לקח פרעה את שרה.
- ג. מושב – גלות מצרים – כנאמר "ומושב בני" בארץ מצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה", ובפרשת לך לך הגזירה בברית בין הבתרים: "ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה".
- ד. דם נידה ויולדת מקללת עץ הדעת בפרשת בראשית "הרבה ארבה עצבונך והרויך, בעצב תלדי בנים".
- ה. בפרשת וירא שרה פירסה נידה.

¹⁷ לך טו, יג.

¹⁸ בא יב, מ.

¹⁹ בראשית ג, טו.

²⁰ וירא ח"י, ח [להעיר שהפרק והפסוק ח"י, ח. ששייכים לאות ח', לומדים ע"ד חמאה וחלב, שקשורים לאות ח', וקוראים במנחה דשבת ח' חשוון, שבהם גם ח', וחשוון – חודש הח' מניסן שמורה על דרגה שלמעלה מהעולם והטבע וסדר ההשתלשלות, ומנחה דשבת היא "רעוא דרעוין" פנימיות השבת – "יום השביעי", ודרגא הח']

²¹ בבא מציעא פז, א.

²² ב"ר פמח, יד. תנחומא וירא יג.

²³ ה"ל שאר אבות הטומאות פ"ו, הלכה א-ח.

²⁴ פ"א, ה"ג.

²⁵ לך ג, ג.

²⁶ וירא כא, לג.

²⁷ סוטה דף י, סע"א ורע"ב.

²⁸ לך יב, ה.

²⁹ סנהדרין צט, ב. ע"ז ט, א.

³⁰ תנחומא לך יב. ב"ר פלי"ט, יד.

"אור כשדים"

ב. ויש גם קשר לפרשת נח, שהרי התחילו ההלכות בימים הסמוכים שאחרי שי"פ נח המתברכים מהשבת [אמנם לא כתוב, בתורה בפי נח מפורש ע"ד מלחמתו של אברהם אבינו בע"ז, אבל בכ"ז מרומז במילים "אור כשדים"³¹];

על הפסוק³²: "וימת הרן על פני תרח אביו בארץ מולדתו באור כשדים", אומר רש"י: "ומדרש אגדה יש אומרים שעל ידי אביו מת, שקבל תרח על אברם בנו לפני נמרוד על שכינת את צלמיו והשליכם לכבשן האש וכו' וכשניצל אברם אמרו לו להרן משל מי אתה, אמר להם משל אברהם אני, השליכוהו לכבשן האש ונשרף, וזהו 'אור כשדים'".

ביטול עבודה זרה

ג. שבירת הצלמים ע"י אברהם אבינו במלחמתו בע"ז, ביטול ע"ז, הוא גם דין בהלכות עכו"ם, ובטומאת ע"ז;

הדין בע"ז, שצריכים לאבדם ולשרבם; כמ"ש הרמב"ם, בהל' ע"ז³³: "מצות עשה היא לאבד עבודת כוכבים ומשמשיה וכל הנעשה בשבילה, שנאמר³⁴: 'אבד תאבדון את כל המקומות', ונאמר: 'כי אם כה תעשו להם מזבחותיהם תתוצו', ובא"י ציוה לרדוף אחריה עד שנאבד אותה מכל ארצנו וגו' שנאמר³⁵: 'ואבדתם את שמש מן המקום ההוא'", וע"י שמשבר צורת הע"ז, הוא מבטל את המדין ע"ז.

ושבירת ע"ז הוא גם דין בטומאת ע"ז שנטהר ע"ז, שלומדים עכשו ברמב"ם; וז"ל הרמב"ם בהל' אלו שאר אבות הטומאות (פ"ו הי"ג-ד) בקשר לע"ז: "קצץ אבר ממנה וכו' הר"י"ז טהור, שע"ז אינה מטמאה לאברים, אלא הצורה כולה כשהיא שלמה וכו'".

"תקות חוט השני" – על סיום הלכות שאר אבות הטומאות⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. עבודה זרה, אב הטומאה מדרבנן – ואברהם לחם ושבר העבודה זרה ופירסם אחדות ה'.
- ב. ויקרא שם בשם ה' ואת הנפש אשר עשו בחרן – בפרשת לך – ופרשת וירא.
- ג. בפרשת נח – אור כשדים – שבירת הצלמים.
- ד. שבירת הצלמים – ביטול הע"ז וביטול הטומאה.

עיני הנביא צופיות!

עיקר הסכנה מאירן!

בא' הפעמים שהיצגתי לפני כ"ק אד"ש מלך המשיח את ראש עיריית אריאל שבשומרון מר רון שיחי נחמן (בסוף שנות הממ"ם, או בתחילת שנות הנוניים וכידוע שאד"ש חיבבו ועודדו לפתח הישוב והעיר במאד, וע"כ בעז"ה בהזדמנות אחרת), הוא שאל את אד"ש, שמכיוון שנוסע להפגש עם אנשי הממשל בווינגטון, מה יאמר שם שירד הלחץ מארץ ישראל?

וע"כ ענה לו כ"ק אד"ש מה"מ: "לא בווינגטון צריך להשפיע, אלא בארץ ישראל! ולהשפיע על היהודים שיאמרו ויכריזו במפורש, שארץ ישראל שייכת ליהודים, ולא שייך ולא יתנו ממנה לגויים בשום אופן! ואז לא יהי לחץ משם.

וע"כ המשוכה השיחה.

וכשסיים אד"ש ופנה מר נחמן והתחיל ללכת קרא לו אד"ש ואמר לו (בשפה החלטית): "תאמר בווינגטון, שיהיו מודעים שעיקר הסכנה היא מאירן!... וזאת אמר כ"ק אד"ש מה"מ כבר לפני

³¹ נח יא, כח.

³² הפסי הנ"ל.

³³ הל' עכו"ם פ"ז ה"א.

³⁴ ראה יב, ב.

³⁵ ראה יב, ג.

בקשר לאריכות ולסיום המיוחד על הלכות טומאת צרעת הפעם הראשונה שהרבי דיבר על עריכת סיום וסעודה על הלכה

א. בהתוועדות סיום הרמב"ם של הלכות טומאת צרעת, בסעודת מלוה מלכה במוצש"ק פ"י נח, סיפר מארגן השיעורים והסיומים הרה"ת מנחם נחום שיחי גערליצקי: בשבת פרשת ראה ר"ח אלול ה'תשמ"ח אמר כ"ק אד"ש מה"מ: "סיימו ברמב"ם הלכות שמסתיימים "מיט א מוראדיקע הלכה המסתיימת במילים "ליראי הוי' ולחושבי שמו", ואעפ"כ קיינער האט נישט געמאכט שטורעם אויף דעם!"... (=סיימו ברמב"ם הלכות שמסתיימים עם הלכה נוראה שמסתיימת במילים "ליראי הוי' ולחושבי שמו", ואעפ"כ אף א' לא עשה "שטורעם" (סערה) ע"ז!...)

ואז גילה כ"ק אד"ש מה"מ פעם ראשונה שרוצה שיעשו "סיום" על הלכה (כי בהתחלה עשו הסיומים רק על כל הרמב"ם, ואח"כ על כל ספר) ואחרי"ז גילה הרבי לאט לאט שרוצה שיעשו סיום וסעודה על כל הלכה, כי אד"ש סבור שעל הלכה ברמב"ם היא כמו מסכת, "ועושים שמחה לגמרה של תורה".

לעשות סיום הרמב"ם בכל מקום!

ב. בא' המחזוריים שעשו סעודת מצוה לסיום הרמב"ם על הלכות תפילין, זה ה' בפרשת ויצא, והשתתף הרה"ח נפתלי הכהן שי' רוט מנהל צא"ח ירושלים, ודובר שבלידת נפתלי בפרשת ויצא אמרה לאה: "נפתולי א-לקים נפתלתי" שע"פ חסידות זהו השורש של המילים תפילין ותפילה – לשון חיבור, וע"י המקלות של יעקב המשיך אותן ההמשכות כמו בתפילין והמקלות כמו הרצועות.

אחרי הסיום כתב הרב נפתלי רוט לאד"ש, שה"סיום" מצא חן בעיניו, וחושב לעשות ולארגן כזאת מילים אלו, גם בירושלים, ועל מילים הדגיש

הרבי ומתח קו פעמיים!

ורואים מכך עד כמה חשוב הדבר אצל כ"ק אד"ש מה"מ ורוצה שיעתיקו גם למקומות אחרים, ושיארגנו סעודת מצוה וסיום בכל המקומות.

ולכן כדאי לעורר את אנ"ש בכל מושבותיהם שיעשו ויארגנו סעודת סיום והתוועדות על כל סיום הלכה, ותבוא עליהם ברכה! ובפרט בשנת תבוא עלינו ברכה!

שכל יהודי ישתתף בסיום הרמב"ם

ג. כשעשו את הסיום הכללי על המחזור הראשון של הרמב"ם, ביקש הרבי שיעשו ע"ז "שטורעם ו"סערה" בכל העולם, ושישתדלו וישפיעו על כל א' וא' ועל כל היהודים שישתתפו בשמחת ה"סיום".

ואולי אפשר גם לבאר את ההשתדלות של הרבי שכל יהודי ישתתף בסיום אפילו מי שעדיין לא משתתף בלימוד הרמב"ם;

מלבד הסיבה הפשוטה, למשוך ללימודים גם את אלה שלא למדו עד עכשיו, ושכל היהודים ישמחו בשמחת התורה כמו בשמחת"ת שהשמחה מאחדת את כל היהודים, ומרוממת אותם;

ע"ד כמו ב"תיקון ליל שבועות" שלומדים מכל ספר את ההתחלה ואת הסוף, וע"כ יהודי מתקשר לכל הספר ולכל התורה כולה, (ובשמחת תורה שומע כל יהודי הקדיאה של סוף התורה ותחילתה),

עד"ז ב"סיום הרמב"ם" שלומדים הסוף וההתחלה והרמב"ם כולל ומקבל כל התורה כולה, וע"כ מקשרים כל יהודי שמשתתף, גם אם עדיין אינו לומד רמב"ם, מקשרים אותו לכל התורה כולה.

נדפס ע"י ולזכות

הרה"ת שאלתיאל אייזיק בן פערל לאה שיחיו

וזוגתו חוה שיינע בת אסתר גישע שתחי'

לעבאוויק

לשפע ברכה והצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים

ולרוב נחת חסידותי מכל יו"ח ומכל משפחתם שיחיו

מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים

ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלימה מי"ד מו"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בבית הכנסת וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית מושח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!